

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 30 czerwca 1881.

64.

Traktat handlowy z dnia 23 maja 1881, pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a państwem niemieckiem.

(Zawarty w Berlinie dnia 23 maja 1881; ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość w Wiedniu dnia 20 czerwca 1881; ratyfikacyjne wzajemne wymieniono w Berlinie dnia 29 czerwca 1881.)

My Franciszek Józef Pierwszy, z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górzno i Dolno Śląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Marmagrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Gdy pomiędzy Naszym pełnomocnikiem z jednej a pełnomocnikiem Najjaśniejszego Cesarza niemieckiego, Króla pruskiego z drugiej strony, w celu urządzenia stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy państwami obu Stron, zawarty i podpisany został w Berlinie dnia 23 maja 1881, nowy Traktat handlowy, składający się z 26 artykułów i dwóch załączek, opiewający dosłownie jak następuje:

Najjaśniejszy Cesarz austryacki, Król czeski itd. i Król apostolski węgierski, z jednej strony, tudzież

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski, z drugiej strony, zamierzywszy dla rozwoju handlu i obrotu pomiędzy Swoimi krajami utrzymać zasady traktatowe także po upływie Traktatu handlowego, zawartego dnia 16 grudnia 1878, po raz ostatni umową z dnia 11 kwietnia 1880 na czas aż do 30 czerwca 1881 przedłużonego, nakazali zawiązać w tym celu rokowania i mianowali Swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz austryacki, Król czeski itd. i Król apostolski węgierski: Swego nadzwyczajnego posła i pełnomocnego ministra Antoniego hrabiego Wolkenstein-Trostburga,

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski: Swego ministra stanu, sekretarza stanu do spraw wewnętrznych Karola Henryka Böttchera,

którzy zakomunikowawszy sobie nawzajem pełnomocnictwa swoje w dobrej i należytej formie znalezione, ułożyli i zawarli następujący Traktat handlowy:

Artykuł 1.

Strony Traktat zawierające zobowiązują się nie tamować wzajemnego obrotu pomiędzy swoimi krajami zakazami przywozu, wywozu lub przewozu czegokolwiek.

Wyjątki w tej mierze pozwolone są tylko:

- co do tytoniu, soli, prochu strzelniczego i innych środków rozsadzających;
- ze względu na zdrowie publiczne;
- co do potrzeb wojennych w nadzwyczajnych okolicznościach.

Artykuł 2.

Co się tyczy kwoty, zabezpieczania i wybierania opłat wchodowych i wychodowych, jakoteż co się tyczy przewozu, żadna z dwóch Stron Traktat zawierających nie może sprzyjać trzecim państwom bardziej, aniżeli drugiej Stronie Traktat zawierającej. Przeto wszelka pod temi względami dogodność, uczyniona trzecim państwom, uczyniona być powinna jednocześnie drugiej Stronie Traktat zawierającej bez odwzajemnienia.

Wyjmują się:

1. te dogodności, które jedna ze Stron Traktat zawierających czyni krajowi ościennemu dla ułatwienia obrotu pewnym pasem pogranicznym i mieszkańcom pojedynczych obszarów;

2. dogodności, któreby jedna ze Stron umawiających się przyznała przez zawarcie dawniej lub w przyszłości związku trwałego.

Artykuł 3.

W krajach Stron Traktat zawierających, premie płacone w razie wywozu pewnych wyrobów, mają być tylko zwrotem celł lub podatków wewnętrznych, wybieranych od rzeczywistych wyrobów lub od istót, z których są zrobione. Nic więcej nad to zawierać w sobie nie powinny. Gdyby kwota tych wynagrodzeń lub ich stosunek do celł lub podatków wewnętrznych został zmieniony, Strony będą się o tem wzajemnie uwiadomiały.

Artykuł 4.

Od towarów, przez kraje jednej ze Stron Traktat zawierających, z krajów lub do krajów drugiej Strony przewożonych, nie mogą być wybierane opłaty przewozowe.

Umowa ta odnosi się do towarów przewożonych bądź to po przeładowaniu ich lub złożeniu w magazynie, bądź bezpośrednio.

Artykuł 5.

Nadto, w celu ułatwienia wzajemnego obrotu, obie Strony zgadzają się na uwolnienie od opłat przywozowych i wywozowych przedmiotów wywiezionych i napowrót przywiezionych, których tożsamość nie ulega wątpliwości a mianowicie:

- a) towarów (z wyjątkiem przedmiotów konsumcyjnych), które z wolnego obrotu w kraju jednej ze Stron kontraktujących, do krajów drugiej Strony na targi lub jarmarki sprowadzone, albo na niepewną sprzedaż nie w obrocie targowym i jarmarcznym przysłane, ale w kraju drugiej Strony nie przypuszczone do wolnego obrotu, lecz złożone pod kontrolą Władzy głównej w magazynach publicznych, jakież wzorków, przywiezionych przez kupców podróżujących, jeżeli wszystkie przedmioty te odwiezione będą napowrót jako niesprzedane, w czasie z góry oznaczonym;
- b) bydła, przyprowadzonego na targi do krajów drugiej Strony kontraktującej, ale niesprzedanego i napowrót wyprowadzonego.

Artykuł 6.

Dla ułatwienia wzajemnego obrotu w powiatach pogranicznych, Strony Traktat zawierające umówią się wydać postanowienia osobne, zawarte w załączce A.

Artykuł 7.

Co się tyczy postępowania celniczego z towarami podlegającymi kontroli listów przewodnych, pozwala się wzajemnie na takie ułatwienie obrotu, ażeby wtedy, gdy towary owe przechodzą bezpośrednio z krajów jednej do krajów drugiej Strony Traktat zawierającej, pieczęć nie była odejmowana i inna zastępowana i ażeby towary nie były wyładowane, o ile wymogom w tym względzie umówionym uczyniono zadosyć.

Artykuł 8.

Strony Traktat zawierające będą się nadto starały umieszczać swoje komory przeciwnie, gdzie stosunki na to pozwolą, w jednym i tem samem miejscu, ażeby czynności urzędowe z towarami, wychodzącymi z jednego okręgu głównego do drugiego odbywać się mogły jednocześnie.

Artykuł 9.

Oپaty wewnętrzne, na rachunek Rządu albo na rachunek gmin i korporacji, wybierane teraz lub w przyszłości wybierać się mające u jednej ze Stron Traktat zawierających od produkcji, przyrządzenia lub konsumcyi wyrobu, nie mogą być pod żadnym pozorem wyższe ani uciążliwsze dla wyrobów drugiej Strony, aniżeli dla takichże samych wyrobów własnego kraju.

Artykuł 10.

Strony Traktat zawierające zobowiązują się współdziałać i nadal za pomocą stosownych środków w celu powstrzymania i karania przemytnictwa do albo z ich krajów i zachować wydane w tym celu ustawy karne, dostarczać pomocy prawnej, dozwalać urzędnikom nadzorczym drugiej Strony ścigania przestępcoów w swoim kraju i zarządzić, aby urzędnicy podatkowi, căwi i policyjni, jakoteż przełożeni gmin udzielali im wszelkich potrzebnych wyjaśnień i pomocy.

Załączka B zawiera kartel căwy, zawarty na zasadzie tych postanowień ogólnych.

Środki umówione w celu wzajemnego wspierania nadzoru nad wodami granicznymi i nad takiemi częściami granicy, gdzie kraje Stron Traktat zawierających stykają się z krajami obcych państw, zostawiają się w swojej mocy.

Artykuł 11.

Każda ze Stron Traktat zawierających dozwalać będzie wstępu okrętom handlowym drugiej Strony i ich ładunkom pod temi samemi warunkami i za temi samemi opłatami, co własnym okrętem handlowym.

Toż samo tyczy się żeglugi nadbrzeżnej. O tem, do którego państwa należą okręty każdej ze Stron Traktat zawierających orzekać się będzie podług prawodawstwa ich ojczyszny.

Do udowodnienia pojemności okrętów handlowych w celu oznaczenia opłat żeglarskich i portowych, dostatecznymi być mają listy miarowe ważne podług prawodawstwa ich ojczyszny i miary okrętowe nie będą zredukowane dopóty, dopóki pozostawać będą w mocy umowy zawarte w r. 1872 pomiędzy Stronami Traktat zawierającymi za pomocą wymiany not a tyczące się wzajemnej równoważności listów miarowych.

Artykuł 12.

Od okrętów jednej ze Stron Traktat zawierających, które w nieszczęściu lub w potrzebie zawiną do portów drugiej Strony, nie będą wybierane opłaty żeglarskie lub portowe, jeżeli okręty te nie przedłużą pobytu nad potrzebę i nie będą się zajmowały handlem.

Od towarów z rozbitych i uszkodzonych okrętów, naładowanych na okręcie jednej ze Stron Traktat zawierających, druga Strona z zastrzeżeniem wynagrodzenia za zachowanie, tylko wtedy pobierać może opłatę, gdy przechodzą na konsumcja.

Artykuł 13.

Używanie wszelkich dróg wodnych, naturalnych i sztucznych w krajach Stron Traktat zawierających, dozwolone być ma wszystkim marynarzom i statkom do jednej z nich należącym, pod temi samemi warunkami i za temi samemi opłatami od okrętu lub ładunku, co marynarzom i statkom własnego kraju.

Artykuł 14.

Używanie gościńców i wszelkich innych dróg, kanałów, szluz, promów, mostów i przejazdów pod mostami, portów i przystani, oznaczeń i oświetleń drogi wodnej, służby rotmańskiej, wind i zakładów wągowych, składów, zakładów do ratowania i zachowywania towarów okrętowych itp. o ile urządzenia te i zakłady przeznaczone są dla obrotu powszechnego, dozwolone być ma, bez względu, czy Rząd czy osoby prywatne niemi zarządzają, obywatelom drugiej Strony Traktat

zawierającej pod temi samemi warunkami i za temi samemi opłatami, co obywatelom własnego państwa.

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień co do służby oświetlenia na morzu i rotmańskiej, opłaty pobierane być mogą tylko wtedy, gdy zakładów takich lub urządzeń rzeczywiście używano.

Drogowe dla obrotu przecinającego granice kraju, na drogach służących do połączenia krajów Stron Traktat zawierających ze sobą lub z zagranicą, nie może być w stosunku do długości drogi wyższe niż dla obrotu odbywającego się w obrębie własnego kraju.

Artykuł 15.

Na kolejach żelaznych nie ma być czyniona żadna różnica pod względem cen przewozu lub czasu i sposobu ekspedyowania pomiędzy mieszkańców krajów Stron Traktat zawierających. Mianowicie transporty idące z krajów jednej Strony do krajów drugiej Strony, lub przez kraje drugiej Strony przechodzące, nie mogą być ekspedyowane z mniejszymi dogodnościami lub po wyższych cenach niż transporty odchodzące z krajów tejże Strony lub w nich pozostające.

Dla obrotu pasażerskiego i towarowego pomiędzy stacjami kolej żelaznych, leżącemi w krajach jednej ze Stron Traktat zawierających, odbywającego się w obrębie tychże krajów w nieprzerwanym związku kolej, wywieszone być mają taryfy w ustawowej walucie krajowej tychże krajów nawet w tym przypadku, gdy związek kolejowy do tego obrotu używany, utrzymuje w ruchu całkiem lub częściowo administracyjna, mająca siedzibę w krajach drugiej Strony.

Na liniach zbiegowych i o ileby chodziło jedynie o obrót pomiędzy stacjami obu Stron tuż przy granicy leżącemi, chociażby taryfa nie opiewała na walutę ustawową krajową, nie może być odmawiane przyjmowanie opłat za przewóz pasażerów i towarów w monecie dozwolonej ustawami kraju, w którym leży miejsce poboru opłat, z uwzględnieniem wartości obiegowej, jaka wówczas będzie.

Przepisane tu przyjmowanie pieniędzy nie ma wywierać wpływu na umowy interesowanych zarządów kolejowych względem zamykania rachunków.

Artykuł 16.

Strony Traktat zawierające będą dokładały starania, aby wzajemny ruch kolejowy w ich krajach był ile możliwości ułatwiony przez zaprowadzenie bezpośredniego związku szynowego pomiędzy kolejami schodzącymi się w jednym miejscu i przez przeprowadzenie wagonów z jednej kolej na drugą.

Strony Traktat zawierające zobowiązują się dołożyć starania, aby zarządy kolejowe zaprowadziły ekspedycje bezpośrednie lub taryfy bezpośrednie w obrębie pasażerskim i towarowym jak tylko i o ile obie Strony uznają to za pożądane.

Zastrzega się, aby najwyższe Władze nadzorcze obu Stron, porozumiawszy się wprost ze sobą, wydały jednostajne przepisy transportowe dla obrotu bezpośredniego, mianowicie co się tyczy terminów dostawy.

Artykuł 17.

Strony Traktat zawierające zobowiązują się zabezpieczyć obrót kolejowy pomiędzy swymi krajami od przerw i przeszkód.

Wagony kolej żelaznych, w których przewożone były konie, muły, osły, rogacizna, owce, kozy lub świnie, jeżeli znowu wkrótce użyte być mają do przewiezienia rzeczonych rodzajów bydła z krajów jednej do krajów drugiej Strony, poddane być powinny wprzódy, w sposób osobną umową przepisać się mający, oczyszczeniu (odwietrzeniu), w celu zupełnego wytepienia zarodków zarazy, jeżeliby do wagonów tych przyległy.

Artykuł 18.

Tam, gdzie na granicach istnieją związki szynowe i wagony przechodzą bezpośrednio, Strony Traktat zawierające uwalniać będą towary nadchodzące w wagonach dających się zamknąć podług przepisu i przesyłane w tychże samych wagonach do takiego miejsca w głębi kraju, w którym znajduje się urząd cłowy i podatkowy, upoważniony do załatwienia czynności celniczej, od deklaracji, wyladowania i rewizji na granicy, jakoteż od zamknięcia pak, jeżeli towary te oznajmione będą do wchodu przez przedstawienie wykazów ładunkowych i listów przewozowych.

Towary, które w wagonach kolej żelaznej podług przepisu zamknąć się dających, przez kraje jednej ze Stron Traktat zawierających są wywożone lub do krajów drugiej Strony bez przeładowania, przewożone, uwolnione być powinny od deklaracji, wyladowania i rewizji, jakoteż od zamknięcia pak tak w głębi kraju, jakoteż na granicach, o ile przez przedstawienie wykazów ładunkowych i listów przewozowych oznajmione będą do przewozu.

Przepisy powyższe wykonywane będą atoli pod tym warunkiem, że zarządy kolej żelaznych obowiązane będą starać się, aby wagony nadchodziły do urzędu w głębi kraju lub w miejscu wyjścia w czasie właściwym z nienaruszonem zamknięciem.

Jeżeli jedna ze Stron Traktat zawierających umówią się z trzecimi państwami o zaprowadzenie w postępowaniu ciałem rozleglejszych ułatwień niż te, które tu są wspomniane, ułatwienia te stosowane będą pod warunkiem wzajemności także w obrocie z drugą Stroną.

Artykuł 19.

Obywatele Stron Traktat zawierających zostawać mają całkiem na równi z krajowcami we względzie otwierania i wykonywania handlu i przemysłu, tудzież opłat od tego. Na targach i jarmarkach obywatele jednej Strony uważani będą za równych obywatełom drugiej Strony.

Postanowienia powyższe nie będą stosowane do przemysłu aptekarskiego, do meklerstwa handlowego i wykonywania przemysłu przenośnego, licząc w to handel obnośny.

Kupcy i fabrykanci, tūdzież inni przemysłowcy, którzy udowodniają, że w państwie, w którym stale mieszkają, opłacają przepisane należytości od przedsiębiorstwa, któremu się oddają, nie są obowiązani do żadnych dalszych opłat od tego w krajach drugiej Strony Traktat zawierającej, jeżeli osobiście lub przez swoich komisantów zakupują towary lub starają się o zamówienia, do czego powinni zawsze mieć z sobą próbki.

Obywatele jednej ze Stron Traktat zawierającej, trudniący się przewozem na lądzie albo żegluga morską lub rzeczną pomiędzy miejscami rozmaitych państw, nie mają podlegać w krajach drugiej Strony podatkowi zarobkowemu za wykonywanie tego przemysłu.

Spółki akcyjne, komandytowe na akcyje i asekuracyjne wszelkiego rodzaju, prawnie istniejące w krajach jednej ze Stron Traktat zawierających, będą mogły wykonywać swój przemysł w krajach drugiej Strony stosownie do obowiązujących tamże ustaw i przepisów, tudzież dochodzić praw swoich przed Sądem.

Artykuł 20.

Co się tyczy oznaczania towarów lub ich opakowania, jakoteż co się tyczy znaków fabrycznych lub handlowych, próbek i wzorków, jakoteż przywilejów na wynalazki, obywatele jednej ze Stron Traktat zawierających używać będą w krajach drugiej Strony takiej samej opieki, jak właśni obywatele. Atoli obywatele każdej ze Stron Traktat zawierających dopełnić mają w krajach drugiej Strony przepisanych warunków i formalności.

Opieka nad znakami fabrycznymi i handlowemi udzielana będzie obywatełom drugiej Strony tylko o tyle i na tak długo, o ile i jak długo znaki te używać będą opieki w ich państwie rodzinnym.

Artykuł 21.

Strony Traktat zawierające nadają sobie wzajemnie prawo ustanawiania konsulów we wszystkich tych miejscach portowych i handlowych drugiej Strony, w których jakiemukolwiek trzeciemu państwu pozwolono utrzymywać konsulów.

Konsulowie ci jednej ze Stron Traktat zawierających używać mają w krajach drugiej Strony, pod warunkiem wzajemności tych samych przywilejów, praw i swobód, których używają lub używać będą konsulowie któregośkolwiek trzeciego państwa.

Artykuł 22.

Każda ze Stron Traktat zawierających zobowiąże konsulów swoich za granicą, aby obywatelami drugiej Strony, gdyby w temże samem miejscu nie była reprezentowana przez konsula, opiekowali się w taki sam sposób i nie za wyższą opłatą, jak własnymi obywatelami.

Artykuł 23.

Strony Traktat zawierające nadają sobie wzajemnie prawo wysyłania do swoich komor urzędników w celu wywidzenia się tam, jak są załatwiane czynności, tyczące się ceł i dozoru granicznego, do czego urzędnikom tym czynione być mają chętnie wszelkie ułatwienia.

Państwa Traktat zawierające będą sobie wzajemnie udzielały wszelkie pożądane wyjaśnienia co do rachunkowości i statystyki.

Artykuł 24.

Niniejszy Traktat handlowy rozciągać się będzie także na kraje lub części krajów, które z obszarami Stron Traktat zawierających są obecnie lub będą w przyszłości połączone związkiem całowym.

Artykuł 25.

Traktat niniejszy nabyć ma mocy obowiązującej od dnia 1 lipca 1881. Obowiązywać ma aż do dnia 31 grudnia 1887. Atoli każda ze Stron rokujących zastrzega sobie prawo wypowiedzenia Traktatu od dnia 1 stycznia 1883 z takim skutkiem, że tenże w rok po wypowiedzeniu utraci moc obowiązującą.

Artykuł 26.

Ratyfikacye Traktatu niniejszego wymienione być mają jak można najrychlej, najpóźniej zaś dnia 30 czerwca 1881 w Berlinie.

Dla większej mocy i wagi pełnomocnicy obu Stron podpisali Traktat niniejszy i wycisnęli na nim swoje pieczęcie.

Działo się w Berlinie dnia 23 maja 1881.

(L. S.) **Wojewoda A. Wolkenstein r. w.**

(L. S.) **Karol Henryk Bötticher r. w.**

Załączka A.

Ułatwienia w obrocie pogranicznym.

1. W dobrach ziemskich lub posiadłościach gruntowych, które przecina granica cłowa obudwu państw, bydło gospodarskie i narzędzia gospodarskie, zboże do uprawy pól, tudzież zebrane tamże płody rolnicze i bydlęce wolno przeprowadzić bez opłaty cła z miejsc produkeyi w jednym do budynków i lokaliów przeznaczonych na ich zachowywanie w drugim okręgu cłowym a to w naturalnych punktach przechodu, które wskazuje potrzeba gospodarska lub także cel.

2. Mieszkańcy pogranicza, którzy chcą uprawiać w okręgu pogranicznym własne lub dzierżawione role i łaki, lub mają tam wykonać jakąkolwiek inną pracę rolniczą, wszakże w pobliżu swojej siedziby, nie będą opłacali cła od zboża do uprawy rzeczonych gruntów, od zebranych płodów rolnicznych i zboża w snopach, stamtąd wyprowadzonego, tudzież od bydła roboczego i narzędzi potrzebnych do prac rolnicznych.

Jeżeli stosunki miejscowe i prace wykonać się mające tego wymagają, wolno będzie przechodzić granicę nawet bocznemi drogami z zachowaniem ostrożności przepisać się mających i pod warunkiem powrotu jeszcze w tym samym dniu.

3. W obrocie wzajemnym okręgów pograniczych, gdzie stosunki miejscowe czynią to pożadanem lub na to pozwalają, następujące przedmioty mogą być przywożone i wywożone bez opłaty cła nawet bocznemi drogami z zachowaniem należytych ostrożności:

Popiół wyługowany lub wyrzucały na nawóz, piasek murarski (pospolity) i krzemienie; drzewa, krzewy i inne żyjące rośliny lub szczeopy do przesadzania, jakotęż wsadzone w doniczki lub stągwie, o ile temu nie sprzeciwiają się przepisy ogólne przeciw wnoszeniu szkodliwych owadów; miotły z wikliny, brzeziny itp.; ule z żywemi pszczołami; nawóz, bydlęcy; hubka, surowa; konopie i len z korzeniami; trawa, mech; sitowie; rośliny pastewne; ściola leśna; siano, słoma i sieczka; mleko; szmergel i trypla w kawalkach; glina zwyczajna i garncarska, pospolita; torf i ziemia bagnista.

4. Bydło, pędzone na pastwisko lub stamtąd wracające, może przechodzić przez linię cłową bez opłaty cła, pod warunkiem stwierdzenia tożsamości. Również przeprowadzane być mogą napowrót bez opłaty cła płody otrzymane z bydła pędzonego na pastwisko, jakotę: mleko, masło, ser, wełna i uzyskany w czasie pobytu tamże przypłodek w ilości odpowiedniej ilości bydła i czasowi pobytu na pastwisku.

O ile stosunki miejscowe tego wymagają, przechodzenie przez granicę drogami bocznemi z zachowaniem ostrożności miejscowych, które w tym względzie będą przepisane, jest dozwolone nawet wtedy, gdy bydło ma przez czas dłuższy pozostać na pastwisku w okręgu granicznym drugiej Strony.

5. Mieszkańcy obu stronnych okręgów pogranicznych są wolni od wszelkich opłat cłowych, gdy zboże, nasiona olejne, konopie, len, drzewo, dębiankę i inne podobne przedmioty gospodarskie przenoszą do młynów w okręgu granicznym drugiej Strony, celem zmieniacia ich, ułuczenia, pokrajania, utarcia itp. i wracają z niemi po ich przeistoczeniu.

Nadto wolno będzie pozwalać na wyjątki od zwyczajnego postępowania cłowego, ile razy przemawiać za tem będą stosunki miejscowe uwzględnienia godne, z zaprowadzeniem natomiast innych środków omijaniu dla zapobiegających, zastosowanych do okoliczności. Ilości płodów, które zamiast istot surowych wolno napowrót wprowadzać a wzglednie napowrót wyprowadzać, ustanawiane będą w miarę potrzeby przez zarządy cłowe obu Stron za zobopólną zgodą.

6. Uwolnienie od cła rozciągane będzie wzajemnie nadto na wszelkie worki i naczynia, w których płody rolnicze, jak np. zboże i inne owoce rolne, gips, wapno, napoje lub płyny innego rodzaju, i wszelkie inne przedmioty w obrocie pogranicznym do kraju sąsiedniego bywają przenoszone i które wracają stamtąd przóźno tą samą drogą.

7. Istniejące ułatwienia w obrocie pomiędzy mieszkańcówami powiatów pogranicznych obu Stron, co do przedmiotów własnej potrzeby onychże, przenoszonych do naprawy lub do jakiegokolwiek rękodzieluiczeego obrobienia, któremu domowa praca dla zarobku za równą ma być uważana, zachowują się w swej mocy.

8. Wszelkie istniejące ułatwienia, formalności i kontrole w obrocie pogranicznym, pozostawiają się bez zmiany.

Załączka B.

Kartel cłowy.

§. 1.

Każda ze Stron kontraktujących zobowiązuje się dopomagać w myśl postanowień poniżej następujących do zapobieżenia przekroczeniom (§§. 13 i 14) ustaw cłowych drugiej Strony, ich odkrycia i ukarania.

§. 2.

Każda ze Stron kontraktujących zobowiąże czynnik swoje, przeznaczone do zapobiegania przekroczeniom własnych ustaw cłowych albo do donoszenia o nich, aby, jak tylko się dowiedzą, że takież ustawy drugiej Strony mają być lub zostały przekroczone, w pierwszym przypadku przeszkadzali ile możliwości wszelkimi prawnemi środkami popełnieniu przekroczenia a w obydwu, aby jak najrychlej zawiadomili krajową Władzę cową lub podatkową (w Niemczech: komory główne lub urzędy podatkowe główne, w monarchii austriacko-węgierskiej: komory główne lub komisarzy straży skarbowej).

§. 3.

Władze cowe lub podatkowe jednej Strony, dowiedziawszy się o przekroczeniach ustaw cłowych drugiej Strony, obowiązane są uwiadomić o nich nie-

zwłocznie Władze cłowe lub podatkowe tejże w §ie 2 wzmiankowane i udzielić im wszelkiego wyjaśnienia rzeczowego co do odnośnych czynów, o ile je rozpoznać mogą.

§. 4.

Urzędy poborowe każdej ze Stron kontraktujących obowiązane są pozwolić na żądanie w każdym czasie wyższym urzędnikom cłowym lub podatkowym, przez drugą Stronę do tego upoważnionym, przeglądać w siedzibie urzędu rejestra lub części rejestrów, wykazujące obrót wozów z krajów i do krajów tej ostatniej i na jej granicy, jakoteż dowody.

§. 5.

Urzędnicy cłowi i podatkowi na granicy pomiędzy okręgami cłowemi obu Stron otrzymać mają polecenie, aby sobie najchętniej pomagali do zapobieżenia przemytnictwu do obu Stron i wykrywania go i aby nietylko udzielali sobie w tym celu nawzajem w jak najkrótszym czasie swoje postrzeżenia, lecz nadto, aby utrzymywali z sobą przyjaźny sąsiedzki stosunek i aby się od czasu do czasu, tudzież w razie szczególnych powodów naradzali ze sobą, dla porozumienia się co do właściwego wspólnego działania.

§. 6.

Urzędnikom cłowym i podatkowym obu Stron kontraktujących, ścigającym przemytnika, albo przedmioty lub ślady przekroczenia ustaw cłowych swojego państwa, wolno będzie udać się do kraju drugiej Strony w tym celu, ażeby zaproponować tamtejszym przełożonym gmin lub Władzom środki potrzebne do wykrycia istoty czynu i sprawcy, tudzież do zabezpieczenia dowodu, zebrania wszelkich środków dowodowych, tyczących się dokonanego lub usiłowanego obejścia cła, jakoteż stosownie do okoliczności, tymczasowe przytrzymanie towarów i sprawcy.

Przełożeni gmin i Władze każdej ze Stron kontraktujących uczynić powinni zadosyć przedstawieniom tego rodzaju w taki sposób, jak im to nakazuje prawo i obowiązek w razie domniemanych lub odkrytych przekroczeń ustaw cłowych własnego państwa. Nadto urzędnicy cłowi i podatkowi jednej Strony wezwani być mogą za pośrednictwem swojej Władzy przełożonej przez Władzę właściwą drugiej Strony, aby przed tą ostatnią lub przed Władzą właściwą swojego własnego kraju wyjawili okoliczności, tyczące się ominienia cła.

§. 7.

Żadna ze Stron kontraktujących nie będzie cierpiała w swoim okręgu stowarzyszeń, mających na celu przemytnictwo do krajów drugiej Strony i nie będzie uprawniała umów względem zabezpieczenia przedsiębiorstw przemytniczych od możliwych szkód.

§. 8.

Każda ze Stron kontraktujących obowiązana jest zapobiegać, ażeby w pobliżu granicy drugiej Strony nie zgromadzano zapasów, które uważać należy za przeznaczone do przemycenia do krajów drugiej Strony i aby ich tam nie zachowywano bez dostatecznego zabezpieczenia od grożącego nadużycia.

W okręgu pogranicznym składy towarów zagranicznych nieoclonych znajdować się mają zwyczajnie tylko w takich miejscowościach, gdzie się znajduje urząd cłowy a w tym przypadku pod zamknięciem Władzy cłowej i pod jej kontrolą.

Gdyby w pojedynczych przypadkach zamknięcie urzędowe nie dało się zastosować, natenczas zamiast niego zarządzona być ma inna, ile możliwości zabezpieczająca kontrolę. W obrębie okręgu pogranicznego zapasy towarów zagranicznych oclonych, jakoteż krajowych, nie powinny być większe niż potrzeba do dozwolonego obrotu, t. j. wymierzonego podług miejscowości konsumcyi we własnym kraju. Jeżeli powstanie podejrzenie, że się nagromadziły zapasy towarów tego ostatniego rodzaju po nad wzmiankowaną potrzebę i mające być przemyco-nemi, składy takie, o ile to prawnie stać się może, weźmie Władza cłowa pod szczególną kontrolę, zdolną do zapobieżenia przemytnictwu.

§. 9.

Każda ze Stron kontraktujących jest obowiązana:

- a) towarom, których przywóz i przewóz w okręgu drugiej Strony jest zabroniony, udzielać odprawę cłową lub podatkową tylko za udowodnieniem osobnego od tamtej Strony pozwolenia;
- b) towarom, które w okręgu drugiej Strony podlegają opłacie wchodowej i są do niego przeznaczone, udzielać odprawę cłową lub podatkową do tegoż okręgu albo zaopatrywać je wykazami:
 1. tylko w kierunku komory wchodowej tamtejszej, dostateczne upoważnienia posiadającej,
 2. wyprawiać je z komor wychodowych lub miejsc legitymacyi tylko w takich porach dnia, aby mogły przybyć na drugą stronę granicy w czasie tam dozwolonym i
 3. nie dozwalać żadnego, które uniknionem być może, zatrzymania pomiędzy komorą wyjścia lub miejscem legitymacyi a granicą.

§. 10.

Nadto każda ze Stron wtedy dopiero wydawać będzie rękojmię, złożone na wypadek wywiezienia napowrót towarów niesprzedanych, jakoteż wypłacać darcowane podatki lub zwroty od towarów wywiezionych, gdy świadectwem przez komorę wyjścia wydanem a liczbę rejestru i datę ekspedycji zawierającem, będzie udowodnione, jako towar wywieziony do oznaczonego kraju sąsiadniego, był w tym ostatnim oznajmiony.

§. 11.

Przed wykonaniem postanowień zawartych w §. 9 pod b) i w §. 10 Strony kontraktujące porozumięły się najchętniej co do potrzebnej ilości przykomorków awizacyjnych i percepcyjnych, tudzież ich upoważnień, co do godzin ekspedycji, które powinny im być wyznaczone zgodnie, jeżeli przykomorki zostają w stosunkach bezpośrednich ze sobą i co do zarządzenia w miarę potrzeby urzędowego przeprowadzania wywozonych towarów aż do przykomorka awizacyjnego na drugiej stronie, jakoteż co do szczególnych środków dla obrotu kolejowego.

§. 12.

Każda ze Stron kontraktujących zabronić ma przekroczeń ustaw cłowych drugiej Strony w §§. 13 i 14 wzmiankowanych nietylko własnym poddanym, lecz także wszystkim tym, którzy w jej okręgu czasowo mieszkają albo tylko

chwilowo przebywają, pod zagrożeniem karami w tychże paragrafach podanemi. Obiedwie Strony kontraktujące zobowiązują się nawzajem dozorować w swoim okręgu tych poddanych drugiej Strony kontraktujączej, którzy ściągnęli na siebie podejrzenie, iż trudnią się przemytnictwem.

§. 13.

Dopuszczającym się przekroczenia zakazów drugiej Strony, tyczących się przywozu, wywozu i przewozu, jakoteż defraudacyjnych lub podatkowych, to jest takich czynności lub przeciwnych prawu opuszczeń, przez które taż druga Strona pozbawiona została opłaty wwozowej lub wywozowej, należącej się jej prawnie, albo byłaby jej pozbawiona, gdyby osiągnięcie celu nie zostało odkryte, zagrozić ma każda ze Stron kontraktujących podług swego wyboru albo zaborem przedmiotu przekroczenia, a według okoliczności, złożeniem wartości całkowitej i prócz tego odpowiednimi grzywnami lub temi samemi grzywnami albo karami na majątku, którym podlegają przekroczenia tego samego rodzaju lub podobne przeciw jej własnym ustawom o podatkach.

W tym ostatnim przypadku kwota kary, o ileby wymierzana była prawnie podług niezapłaconego podatku, obliczana być ma na podstawie taryfy tego państwa, którego ustawę o podatkach przekroczono.

§. 14.

Dopuszczającym się takich przekroczeń ustaw całowych drugiej Strony, przez które dowodnie nie mógł lub nie miał być naruszonym zakaz przywozu, wywozu lub przewozu, lub podatek nie zapłaconym, zagrozić należy dostatecznymi grzywnami, zawiśleimi w oznaczonych granicach od uznania sędziego.

§. 15.

Żadna ze Stron kontraktujących nie jest na podstawie niniejszego kartelu obowiązana zagrażać karami wiezieniem lub robotnem (z zastrzeżeniem zamienia, stosownie do jej własnych ustaw podatkowych, kar pieniężnych niewykonalnych na areszt lub robotę), jakoteż karami na czci, odebraniem upoważnienia przemysłowego lub zastrzeżeniem kary przez ogłoszenie wyroku.

§. 16.

Natomiast przepisy o karach, wydać się mające stosownie do §§. 12—15, nie mają wyłączać lub ścięśniać prawnego ukarania za inne przekroczenia, przestępstwa i zbrodnie, jeżeliby razem z naruszeniem ustaw całowych drugiej Strony były popełnione, jakoto: obelgi, bezprawny opór, pogroźki lub gwałty, fałszerstwa, przekupstwa lub wymuszenia itp.

§. 17.

Każda ze Stron kontraktujących obowiązana jest śledzić i karać podług ustaw przekroczenia ustaw całowych drugiej Strony, na wniosek Władzy właściwej tejże, za pośrednictwem tych samych Sądów i z zachowaniem tych samych form, co przekroczenia swoich własnych ustaw tego rodzaju,

1. jeżeli obwiniony jest albo obywatelem tego państwa, które ma wytoczyć mu śledztwo i naznaczyć karę, albo

2. jeżeli nietylko w czasie przekroczenia mieszkał w okręgu tego państwa, choćby tylko czasowo, albo z tego okręgu popełnił przekroczenie, lecz także przy lub po nadejściu wniosku, tyczącego się śledztwa, przebywa w temże państwie;

w przypadku jednak wzmiankowanym pod 2 tylk wtedy, jeżeli obwiniony nie jest obywatelem państwa, którego ustawy są przedmiotem zarzuconego przekroczenia.

§. 18.

Do śledztw wzmiankowanych w §. 27 właściwym będzie ten Sąd, z którego okręgu popełniono przekroczenie i Sąd, w którego okręgu obwiniony ma siedzibę, lub będąc cudzoziemcem, czasowo przebywa, o ile przeciw temuż samemu obwinionemu, z przyczyny tegoż samego przekroczenia nie toczy się już lub nie skończyło się właśnie wydaniem wyroku postępowanie w innym Sądzie.

§. 19.

W śledztwach, wzmiankowanych w §. 17, podaniom urzędowym Władz lub funkeyonaryuszom drugiej Strony przyznawana być powinna taka sama dowodność, jak urzędowym podaniom Władz lub funkeyonaryuszów własnego państwa, w przypadkach tego samego rodzaju.

§. 20.

Koszta postępowania karnego, wytoczonego w myśl §. 17, jakoteż koszta wykonania kary, obliczać i nakładać należy podług tych samych zasad, które stosowane bywają w postępowaniu karnem o podobne przekroczenia ustaw własnego państwa.

O tymczasowe opędzenie tychże starać się ma państwo, w którym toczy się śledztwo.

Te koszta postępowania i wykonania kary, które, jeżeli postępowanie wytoczone zostało o przekroczenie własnych ustaw podatkowych, to państwo musiałoby ostatecznie ponieść, o ile od obżalowanego nie mogą być ściągnięte lub ściągniętymi grzywnami pokryte, wynagrodzić ma to państwo, którego Władza zaproponowała śledztwo.

§. 21.

Kwot, które w skutek postępowania karnego, w myśl §. 17 wytoczonego, wpłyną od obżalowanego albo z sprzedaży przedmiotów przekroczenia, użyć należy na pokrycie najprzód zaległych kosztów sądowych, następnie podatków drugiej Stronie niezapłaconych a nakoniec kar.

Wpływami z kar rozporządza państwo, w którym się postępowanie toczyło.

§. 22.

Dopóki wyrok ostateczny prawomocny nie jest wydany, śledztwo wytoczone w myśl §. 17 ma być na wniosek Władzy tego państwa, które je poleciło, natychmiast zaniechane.

§. 23.

Prawo darowania i złagodzenia kar, na które obżalowany został skazany skutkiem postępowania wytoczonego w myśl w §. 17, lub którym poddał się dobrowolnie, służy temu państwu, w którego Sądzie nastąpiło skazanie lub poddanie się karze.

Atoli przed takim darowaniem lub złagodzeniem kary, Władzy właściwej państwa, którego ustawy zostały przekroczone, nastrecona być ma sposobność wynurzenia swego zdania w tej mierze.

§. 24.

Na prośbę właściwego Sądu, Sądy każdej ze Stron kontraktujących obowiązane są, gdy w drugim okręgu o przekroczenie ustaw ścielowych tego okręgu lub też w myśl §. 17 wytoczone będzie postępowanie karne:

1. na żądanie przesłuchiwać pod przysięgą świadków i biegłych, przebywających w ich okręgu sądowym i w razie potrzeby spowodować pierwszych do dania świadectwa, o ile tego na zasadzie ustaw krajowych odmówić nie mogą, np. o ile to nie tyczy się współwinny świadków, lub nie ma rozciągać się na okoliczności, które z obwinieniem nie zostają w bliskim związku;

2. wykonywać urzędowe oględziny i uwierzytelniać wywód;

3. doręczać wezwania i wyroki obżałowanym, przebywającym w okręgu Sądu proszonego a nie należącym do tego samego co on państwa;

4. przestępów i ich ruchomości, w okręgu Sądu proszonego znachodzone, przytrzymywać i wydawać o ile przestępcy nie należą do tego samego państwa co Sąd proszony lub do takiego trzeciego państwa, które na mocy kontraktów jest obowiązane kazać swoim Władzom przekroczenie o które chodzi, należycie śledzić i ukarać.

§. 25.

W kartelu niniejszym przez „ustawy ścielowe“ rozumieją się także zakazy przywozu, wywozu i przewozu a przez „Sądy“ Władze, ustanowione w każdym z okręgów obu Stron do śledzenia i karania przekroczeń własnych ustaw tego rodzaju.

§. 26.

Postanowienia powyższe nie uchylają ani nie zmieniają rozciąglejszych ustępstw pomiędzy państwami kontraktującymi, mających na celu przeszkodzenie przemytnictwu.

Tedy po zbadaniu wszystkich postanowień tego Traktatu i jego załączek potwierdziliśmy go i przyrzekamy cesarskiem i królewskiem słowem Swojem za Siebie i za Swoich następców, że go w całej osnowie wiernie zachowywać będziemy i zachowywać każemy.

W dowód czego podpisaliśmy własnoręcznie dokument niniejszy i rozkazaliśmy wycisnąć na nim Naszą cesarską i królewską pieczęć.

Działo się w Wiedniu dnia dwudziestego miesiąca czerwca w roku Państkim tysiąc osmuset osmdziesiątym, Naszego panowania trzydziestym trzecim.

Franciszek Józef r. w.

Baron Haymerle r. w.

Z najwyższego rozkazu Jego c. i k. Apostolskiej Mości:

Antoni Hrabia Wolkenstein-Trostburg r. w.
c. i k. naczelnik sekcyjny.

Protokół końcowy.

Podpisując w dniu dzisiejszym Traktat handlowy między monarchią austriacko-węgierską a Państwem niemieckim, pełnomocnicy Stron obydwu złożyli do niniejszego protokołu następujące uwagi, oświadczenia i uklady:

Do artykułu 1go Traktatu.

1. Zastrzeżenie wyrażone w artykule 1 pod b) rozciąga się także na te środki ostrożności, które zarządzane będą dla ochronienia gospodarstwa wiejskiego od przeniesienia i rozszerzenia się szkodliwych owadów (jak np. wszyscy winnej i chrząszcza Colorado).

2. Strony Traktat zawierające będą się nawzajem uwiadamiały o wszelkich ograniczeniach obrotu zarządzonych ze względu na zdrowie publiczne.

3. O ile pojedynczym właścicielom gospodarstw w okręgach niemieckich, graniczących z monarchią austriacko-węgierską, mogło być dotychczas pozwalane sprowadzać z monarchii austriacko-węgierskiej rocznie aż do sześciu sztuk bydła do użytku i do chowu na potrzebę własnego gospodarstwa, powiększa się ilość tą aż do 12 sztuk na rok kalendarzowy.

Bydło, w przerzecznym obrocie granicznym z monarchią austriacko-węgierską do pogranicznych okręgów niemieckich sprowadzone, nie może zwyczajnie być internowane dłużej niż 45 dni.

O ileby ze względu na potrzeby miejscowe okazało się pożadanem, aby okręgi, które dotychczas wyznaczone były po stronie niemieckiej do tego obrotu granicznego, zostały powiększone, potrzeby takie będą według słuszności zaspokojone.

Do artykułu 3go Traktatu.

Obie Strony Traktat zawierające będą miały o to staranie, iżby prawodawstwo wewnętrzne postępowało za rozwojem technicznym przemysłu podlegającego opłacie wewnętrznej w ten sposób, aby nie zwracano więcej niż wynosił podatek rzeczywiście opłacony.

Do artykułu 5go Traktatu.

Co się tyczy tych towarów, które z okręgu jednej ze Stron Traktat zawierających przywiezione były do okręgu drugiej Strony na targi lub jarmarki, lub przesłane tam zostały na niepewną sprzedaż po za obrębem obrotu targowego lub jarmarcznego i w czasie z góry oznaczycie majacym, wracają napowrót niesprzedane, tudzież wzorków, które przywożą podróżujący kupcy, stosowane będą do nich przepisy, obowiązujące obecnie w okręgach obu Stron kontraktujących.

Bydło przyprowadzane na targi do okręgu drugiej Strony Traktat zawierającej i wracające stamtąd jako niesprzedane, ekspedyować będą obie Strony z jak największymi ułatwieniami.

Opisanie bydła podług rodzaju, ilości sztuk i maści z dodaniem znaków szczególnych, gdyby były, uważane będzie zwyczajnie za dostateczne do stwierdzenia tożsamości.

Do artykułu 6go Traktatu.

We względzie zwolnień cłowych, co do których stanowi pojęcie okręgu granicznego i mieszkańców pogranicza, okręgi pogranicze, obecnie w obudwu państwach istniejące, uważane będą za te, na które uwolnienia owe mają się rozciągać. Gdyby rozciągłość okręgów pograniczych miała się zmienić, zwolnienia cłowe służyć będą pasowi granicznemu na odległość dziesięciu kilometrów od granicy. Wszakże Władze kierujące okręgów pograniczych o które chodzi, mają prawo dozwalać za przychyleniem się Władzy kierującej drugiej Strony Traktat zawierającej na czynienie wyjątków stosownie do potrzeb miejscowych także poza obrębem tych okręgów.

Do artykułu 5go, 6go i 7go Traktatu.

Ułatwienia obrotu, względem których umówiono się w artykułach 5, 6 i 7, stosowane będą także do obrotu przez jezioro bodeńskie pod kontrolą ustanowioną w umowie między Austrią, Bawarią, Wirtembergiem i Badenem z dnia 20 lutego 1854.

Umowa rzeczona ulegnie rewizji, ponieważ zawiera postanowienia, które w skutek istotnej zmiany stosunków, wymagają przeistoczenia.

Do artykułu 7go Traktatu.

1. Na ułatwienie wzmiarkowane w artykule 7 pozwala się pod następującymi warunkami:

- a) Deklarować należy towary na komorze wchodowej do posłania dalej za kartą przewodną (nie do stanowczej odprawy) i opatrzone być mają świadectwem urzędowem, z któregoby się okazywało, że i jak wzięte były pod zamknięcie urzędowe w miejscu wysłania.
- b) Zamknięcie to, gdy będzie badanem, okazać się powinno nienaruszonem i ubezpieczającym.
- c) Deklaracja podana być powinna podług przepisów i w ten sposób, aby w skutek wadliwego oznajmienia nie była potrzebna rewizja szczegółowa i w ogóle wystrzegać się należy dania powodu do podejrzenia, że zamierzona jest defraudacja.

Jeżeli bez wyładowania towarów można będzie przekonać się niewątpliwie, że zamknięcie w okręgu drugiej Strony przydane jest nienaruszone i zabezpieczające, natenczas można też zaniechać wyładowania i przeważenia towarów.

2. O ile w pojedynczych miejscowościach w Niemczech dałaby się uczuć potrzeba tego, dozwalane być ma na osobną prośbę także przewodźcom towarów używanie składu publicznego. Też samą dogodność świadczyć będzie monarchia austriacko-węgierska.

Do artykułu 8go Traktatu.

1. Komory pogranicze na przeciwko siebie leżące, które obecnie są złączone, pozostaną nadal takiemi. Każdemu z państw interesowanych będzie jednak wolno odwołać takie złączenie za poprzednictwem sześciomiesięcznym wypowiadaniem.

Nowe złączenia następować będą za porozumieniem się między Austrią a interesowanymi państwowymi niemieckimi.

2. Także i na przyszłość mieć się będzie względ na to, aby komory pogranicze, naprzeciwko siebie leżące, otrzymywały ile możliwości zgodne upoważnienia celnicze.

Zakres działania pojedynczych komor rozszerzony być może wyjątkowo jedynie za szczególnym porozumieniem się z rzadami interesowanymi.

3. Co się tyczy stosunków i upoważnień celniczych komor pogranicznych przeniesionych do okręgu drugiej Strony, zgodzono się na zasady następujące:

- a) Komora, która znajdowała się wprzód w okręgu swojego państwa, przeniesiona do przeciwnego okręgu, zatrzymuje nazwę dawnej siedziby, do której jednak przydana będzie nazwa nowej siedziby. Komory nowo zaprowadzone w okręgu przeciwnym otrzymają nazwę swojej siedziby.
- b) Rogatki pomalowane będą barwami krajuem tego okręgu, na którym się znajdują; godło urzędowe przedstawiać będzie barwy i herb kraju, do którego komora należy.
- c) Utrzymanie porządku domowego będzie rzeczą zwierzchnika urzędu terytorialnego.
- d) Rząd państwa do którego okrąg należy, będzie miał staranie, aby urzędnicy do tego okręgu przeniesieni, nie doznawali przeszkodeń w sprawowaniu czynności celniczych, a mianowicie aby bezpieczeństwo ich papierów służbowych i pieniędzy nie podlegało żadnej wątpliwości.
- e) Urzędnicy i funkeyonaryusze cłowi i podatkowi obu Stron, udający się z jakiekolwiek przyczyny w Traktacie przewidzianej do drugiego państwa w mundurze służbowym, są tam wolni od myta drogowego, mostowego i przewoźnego, pobieranego na rachunek państwa, również jak właśni urzędnicy i funkeyonaryusze. Natomiast uwolnienia od takichże myt, gdy prawo poboru służy towarzystwom, korporacyom, gminom lub pojedynczym osobom prywatnym, żądać mogą tylko o tyle, o ileby uwolnienie opierało się na istniejącej taryfie.
- f) Zgodzono się wyraźnie, że złączenie komor przeciwnych służyć ma do tego, aby wzajemne czynności celnicze załatwiały o ile się da jednocześnie, lęcz nie koniecznie wspólnie, że przeto, wyjawszy, gdyby obrót przybrał nadzwyczajne rozmiary i gdyby instrukcje za wspólnem porozumieniem się administracji cłowych obu Stron wydane, co innego stanowiły, każda z dwóch komor załatwiać ma tylko czynności, które do niej należą, jako do urzędu wejadowego lub wychodowego jej państwa, nie uczestnicząc w najmniej w takichże czynnościach drugiej komory.
- g) Pozostawiają się nadal w mocy obowiązującej umowy dotychczasowej, mające na celu uregulowanie stosunków urzędników i funkeyonaryuszów komor przeniesionych do okręgu państwa sąsiedniego,
 - tyczające się postępowania urzędników i funkeyonaryuszów straży cłowych obu Stron w stosunkach z urzędnikami i funkeyonaryuszami straży cłowej państwa sąsiedniego,
 - tyczające się pomieszczenia komor jednego państwa przeniesionych do okręgu drugiej Strony i czynszów najmu za to policzyć się mających,
 - tyczające się kosztów czyszczenia i opalania komor złączonych,
 - tyczające się zakładania, utrzymania, oświetlania, zamknięcia i otwierania rogatek na komorach złączonych,
 - tyczające się praw i obowiązków urzędników komor przeniesionych do okręgu państwa sąsiedniego, którym dane będzie mieszkanie w lokalu urzędowym tego państwa,
 - tyczające się załatwiania czynności cłowych w niedziele i święta, nakoniec
 - tyczające się uwalniania nawzajem od cła gotowych mundurów i części uzbrojenia.

Służbę pasażerską na granicy załatwiać będzie każda ze Stron Traktat zawierających podług przepisów w jej okręgu do tego istniejących, uwzględniając umowy szczególne.

Do artykułu 10go Traktatu i do Kartelu cłowego.

1. Do §. 4go Kartelu cłowego.

Urzędnikami wyższymi cłowymi i podatkowymi, upoważnionymi do przeglądania w urzędach pobocznych okręgu cłowego drugiej Strony rejestrów lub części rejestrów, podających jaki jest obrót towarów z tego okręgu, do niego i na jego granicy, jakież dowodów i czynienia notatek, sa oprócz wyższych urzędników w monarchii austriacko-węgierskiej: starsi urzędnicy komor głównych, komisarze starsi i komisarze straży skarbowej, w Niemczech: członkowie komor głównych i kontrolorowie starsi.

2. Do §. 5go Kartelu cłowego.

Nie byłoby w tem nic złego, gdyby dozorce granicy (żołnierze straży skarbowej) dopomagali sobie wzajemnie do przeszkożenia przemytnictwu i wykrywania go i aby sobie bezpośrednio udzielali swoich postrzeżeń w tym względzie. Postanowiono jednak w tej mierze, iż dla porozumienia się co do odpowiedniego zgodnego działania, odbywać się mają narady w pewnych czasach i w razie szczególnych powodów, na teraz, tylko w obecności wyższych urzędników cłowych i podatkowych.

3. Do §. 6go Kartelu cłowego.

Zgodzono się, aby urzędnicy cłowi i podatkowi obu Stron, gdy poszukując przemytnika albo przedmiotów lub poszlaków przekroczenia ustaw cłowych jendnej ze Stron Traktat zawierających, udają się do okręgu drugiej Strony, ograniczyć się mają jedynie do przełożenia tamtejszym zwierzchnościom lub władzom miejscowym, aby użyły środków potrzebnych do wykrycia istoty czynu i sprawcy, jakież do zabezpieczenia dowodu, aby zebrały wszelkie środki dowodowe co do dokonanego lub usiłowanego ominięcia cła, jakież według okoliczności, aby tymczasowo zajeły towary i przytrzymały sprawcę, aby natomiast rzeczeni urzędnicy nie przytrzymywali w obcym okręgu ani osoby sprawcy ani przedmiotów przekroczenia i aby nie czynili użytku ze swojej broni. Jeżeliby zaś ścigani, targnawszy się na ścigających urzędników, zmusili ich do użycia na obcym terytorium broni na własną obronę, w każdym pojedynczym przypadku takim, Właźdze kraju, w którym się to stało, orzec mają na zasadzie ustaw tamże obowiązujących, czy użycie broni było w ogóle potrzebne dla odparcia napaści i czy w takiej rozciągłości.

4. Do §§. 6go i 11go Kartelu cłowego.

Urzędnicy cłowi i podatkowi obu Stron, udając się do okręgu drugiej Strony w celach wzmiankowanych w §§. 6 i 11 Kartelu cłowego, mogą być tak samo uzbrojeni, jak to jest im przepisane, gdy pełnią służbę we własnym kraju.

5. Do §. 8go Kartelu cłowego.

Zgodzono się, że dopóki towary zagraniczne nieocłone pozostawiać wolno w okręgu pogranicznym tylko w tych miejscowościach, gdzie są komory, tam zaś jedynie

nie w magazynach urzędowych albo przynajmniej pod kontrolą, zabezpieczającą dostatecznie od nadużycia, dostatecznym będzie do wykonania umownych postanowień §. 8go, jeżeli Władzom głównym obu Stron zostanie polecone, ażeby magazyny tego rodzaju, jakież zapasy towarów zagranicznych ochrony i krajowych w obrębie okręgu granicznego kontrolowały w sposób prawnie dozwolony z należytym uwzględnieniem także interesów głównych drugiej Strony.

6. Do §. 9go Kartelu cłowego.

W celu wykonania umownych postanowień §. 9go lit. a) oznajmione będą szczegółowo komorom obu Stron przedmioty, których przywóz lub przewóz jest w okręgu człowiekiem drugiej Strony zabroniony lub wymaga osobnego pozwolenia.

7. Do §. 10go Kartelu cłowego.

Według §. 10 Kartelu cłowego, rękojmie dane dla zabezpieczenia wywozu napowrót towarów niesprzedanych mogą być dopiero wtedy wydawane a podatki darowane lub zwroty od przedmiotów wywiezionych, dopiero wtedy wypłacane, gdy poświadczaniem, wydanem przez komorę wchódową będzie udowodnione, że towar wywieziony z okręgu cłowego niemieckiego do monarchii austriacko-węgierskiej lub odwrotnie, oznajmiony został w monarchii austriacko-węgierskiej a względnie w okręgu cłowym niemieckim.

Zgodzono się, że postanowienia te wykonywane będą mają podleg dorywczo sposobu postępowania z zachowaniem przepisów następujących:

a) W zwyczajnym obrocie towarowym, gdy komory pogranicze obu Stron załatwiają ekspedycję clowną wychodową a względnie wchodową, komora pogranicza państwa, z którego towary wychodzą, zleca je komorze pograniczej państwa, do którego wchodzą, celem poświadczania w papierach ekspedycyjnych, z towarami posyłanych, jako były oznajmione. Ta ostatnia komora poświadczają oznajmienie wyciśnięciem pieczęci urzędowej i podpisem urzędowym w słowach:

b) W obrocie towarowym na kolejach żelaznych, postępuje się tak samo także wtedy, gdy ekspedycja wychodowa odbywa się w urzędzie w głębi kraju a ekspedycja wchodowa na komorze pograniczną albo ekspedycja wychodowa na komorze pograniczną a wchodowa w urzędzie w głębi kraju lub ekspedycja wychodowa i wchodowa obu Stron w urzędzie w głębi kraju.

Ale, ażeby w przypadkach, gdy ekspedyuje do wchodu urząd w głębi kraju, urząd ten wiedział, które z towarów przekazanych mu w postępowaniu opowiadniem, przeszły w obrocie strzeżonym: komora pograniczna państwa, do którego towary wchodzą, zanotuje na podstawie papierów ekspedyjnych, zakomunikowanych jej przez komorę państwa, z którego towary wyszły, przy odnośnej pozycji wykazu towarów, który urząd państwa wysyłającego wyekspedyował je do wyjścia, jakież w którym rejestrze i pod którą liczba tegoż towar jest tam zapisany. Gdyby więc np. towar przeznaczony do Wiednia nadszedł za listem przewodnym do Wrocławia i stamtąd wyekspedyowany został do wyjścia na Bogumin, natenczas komora pograniczna austryacka w Boguminie, która towary w postępowaniu opowiadniem odprawia do Wiednia, zanotować ma w wykazie towarów przy odpowiedniej pozycji, na podstawie listu przewodnego, udzielonego jej przez komorę pograniczna pruska w Boguminie:

„W obrocie strzeżonym z Wrocławia, list przewodny. Regestr odbiorów Nr.”

Atoli, aby także urząd ekspedyjący do wyjścia, zaraz za odbiorem napowrót papierów ekspedycyjnych, w których komora pograniczna państwa, do którego towar wchodzi, poświadczyla oznajmienie, dowiedział się, który urząd państwa wchodowego załatwia czynność celniczą wchodową, komora pograniczna państwa wchodowego poświadczyla oznajmienie towarów przekazanych w postępowaniu opowiedniem urzędowi w głębi kraju, następującymi słowami:

„Wykazem towarów Nr. . . oznajmiono i cedula awizacyjną Nr. . . przekazano do”

Na komorach złączonych, mających do czynienia ze znacznym ruchem kolejowym, dostatecznym jednak będzie, aby urzędy wchodowe potwierdzały odbiór towarów niewydawanych przez wycisnięcie pieczęci urzędowej w papierach ekspedycyjnych drugiej Strony.

c) W obrocie pocztowym, czy towary przewożone są zwyczajnemi wozami pocztowemi czy koleją żelazną, towary przechodzące w obrót strzeżony, ekspedyuje do wyjścia komora pograniczna państwa wychodowego. Zamknięcie, zbadać się mające, pozostawia się na pojedyńczych posyłkach pocztowych i komora pograniczna wychodowa potwierdza to na deklaracyi towarowej, przeznaczonej dla komory pogranicznej wchodowej wycisnięciem pieczęci urzędowej ze słowami:

„ołowne
„pieczęciowe} zamknięcie przez N. N. pozostawione”,

tak, że wszystkie posyłki pocztowe, nadchodzące z obrotu strzeżonego państwa wychodowego przybywają na komorę pograniczną wchodową, zamknięte urzędownie i z deklaracyą wchodową urzędownie poświadczona, i jeżeli się tam nie odbywa czynność celnicza wchodowa, muszą być w tym stanie przekazane urzędowi w głębi kraju do tego powołanemu. Komora pograniczna wychodowa odsyła zarazem także papiery ekspedycyjne komorze pogranicznej wchodowej, która na dowód, iż wchód był oznajmiony, wyciska na nich pieczęć, poczem natychmiast je zwraca.

Zgodzono się, że na komorach złączonych, położonych nad koleją żelazną a mianowicie tam, gdzie poczty przechodzą bezpośrednio, temi samemi wagonami pocztowemi, bez wyjmowania posyłek pocztowych, te ostatnie zaś przybywają a względnie odchodzą dalej częścią pod zamknięciem szczegółowem, częścią pod zamknięciem miejsca, komora wychodowa może zaniechać poświadczania zamknięcia w deklaracyach towarowych, przeznaczonych dla komory pogranicznej wchodowej, i że będzie dostatecznym, aby komora wychodowa natychmiast po nadejściu poczty doręczyła papiery ekspedycyi cłowej komorze wchodowej do przejrzenia i wycisnięcia pieczęci.

8. Do §. 11go Kartelu cłowego.

Co się tyczy okoliczności wzmiankowanych w §. 11 waruje się, że Austryja wejdzie w porozumienie z pogranicznemi państwami niemieckimi.

Ekspedycya cłowa transportów bydła, przesyłanych kolejami żelaznemi przez granice obu Stron ma być ile możliwości przyspieszona i ułatwiona. — Odbywać się ma za poprzednictwem oznajmieniem i na wniosek zarządów kolejowych, nawet w nocy, jeżeli zresztą inne warunki są dopełnione i o ileby to nie przeszkadzało ściślemu wykonaniu służby.

9. Do §. 13go Kartelu cłowego.

Według §. 13go Kartelu cłowego przekraczający zakazy drugiej Strony, tyczące się przywozu, wywozu i przewozu, zagrożeni być mają najmniej temi samimi karami, którym podlegają takie lub podobne przekroczenia własnych ustaw podatkowych.

Zgodzono się, aby w tych państwach, w których przekroczenia zakazów przywozu, wywozu i przewozu, wydanych ze względów policyjnych, nie są uważane za naruszenie ustaw podatkowych, stosowane były nie kary, służące do zaabezpieczenia tych ostatnich, lecz kary odpowiedniej ustawy karnej, z zastrzeżeniem ścigania podług ustaw karnych ciałowych, jeżeli zarazem popełnione było przekroczenie ciałowe.

10. Do §. 14go Kartelu cłowego.

Wnioski, tyczące się wytoczenia śledztwa, pochodząć mogą w monarchii austriacko-węgierskiej od dyrekcyj skarbowych powiatowych a względnie dyrekcyj skarbowych i inspektorów skarbowych, w Niemczech od urzędów głównych. Władze obu Stron wystosowywać mają wnioski tego rodzaju do siebie z wezwaniem, aby zarządzono co potrzeba.

11. Do §. 21go Kartelu cłowego.

Oprócz kary ściągnąć należy także należytość podatkową, od której się przestępca uchylił i opłaty licencyjne.

12. Do §. 22go Kartelu cłowego.

Przepis ustępu 3go §. 20go względem ponoszenia kosztów, stosowany będzie także w przypadku zaniechania śledztw tutaj przewidzianym.

Do artykułu 11go Traktatu.

Zgodzono się, aby wykonywanie rybołostwa narodowego nie podlegało postanowieniom Traktatu niniejszego.

Umówiona równoznaczność okrętów handlowych morskich i ich ładunków w portach morskich obu Stron nie rozciąga się:

- a) na premie, które są lub będą dawane za okręty handlowe morskie nowo zbudowane, o ile premij tych nie stanowi uwolnienie od opłat portowych i ciałowych lub zniżenie tychże opłat;
- b) na przywileje dla tak zwanych klubów jachtowych, należących do trzecich państw.

Do artykułów 16go i 18go Traktatu.

1. Postanowienia zawarte w artykułach 16tym i 18tym rozciągają się także na ten przypadek, gdy przeładowanie potrzebne jest z powodu innej szerokości toru kolej. Chociaż nie mogły być rozciągnięte na wszystkie inne przeładowania transportów kolejowych, zgodzono się, że gdy przeładowanie jest potrzebne z powodu wielkiej odległości miejsc do ładowania i wyladowania, rozciagniecie tych dogodności na przypadki, których przeładowanie odbywa się pod należytym dozorem, może być dopuszczane.

2. Posyłki pocztowe, przewożone kolejami żelaznemi przez okrąg jednej ze Stron Traktat zawierających z okręgu lub do okręgu drugiej Strony, jeżeli posyłane są w naczyniach, dających się należycie zamknąć a ilość, zawartość i waga surowa posyłek pocztowych są zapisane w papierach pocztowych, dostępnych Władzy ciałowej, powinny być uwalniane od deklaracji i rewizji tak w głębi kraju jak i

na granicy, jakoteż od zamknięcia celniczego każdej sztuki z osobna, nawet w tym przypadku, gdy dla przejścia z jednej kolej na drugą muszą być przeładowane.

Co do przedmiotów posyłanych pocztą zamorską, podawanie zawartości posyłek pocztowych może być zaniechane.

3. Zgodzono się, że pomimo uwolnienia od rewizji celniczej towarów i posyłek pocztowych, przewożonych kolejami żelaznymi, w drugim ustępie artykułu 18go i powyżej pod 2 umówionego, rewizja taka może się odbyć, jeżeli według doniesień lub uzasadnionych podejrzeń, zamierzonem było popełnienie przekroczenia cłowego.

4. Ekspedycja cłowa wzajemnego obrotu kolejowego odbywać się powinna jak dotychczas podług postanowień, zawartych w załączce C protokołu wykonawczego do Traktatu z dnia 11 kwietnia 1865. Nadto dotychczasowe ułatwienia w obrocie kolejowym pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a interesowanymi państwami niemieckimi, o ile są rozciąglejsze niż rzeczone postanowienia, mają być nadal pozostawione. Również pozostać mają nadal w mocy obowiązującej przepisy, tyczące się zamknięcia okrętów, zawarte w załączce D (Protokół wykonawczy 1865).

Do artykułu 19go Traktatu.

1. Co się tyczy obrotu targowego i jarmarcznego, zgodzono się, aby obywatele drugiej Strony, chcący korzystać z dobrodziejstwa, o którym jest mowa w pierwszym ustępie artykułu 19go, przedstawili legitymację wygotowaną podług osnowy załączki C. Do wydawania tej legitymacji upoważnione mają Władze poniżej pod 2 wzmiankowane.

2. Tym przemysłowcom, którzy chcą zakupywać towary lub starać się o zamówienie na towary w okręgu drugiej Strony, ma to być dozwolone bez opłaty, na podstawie kart legitymacyjnych przemysłowych, wydanych przez Władze kraju rodzinnego.

Karty te wygotowane być powinny podług wzoru dołączonego pod D.

Wydają je te Władze, którym poruczone jest wydawanie kart paszportowych na podstawie umów obecnie obowiązujących. Zostawia się każdej ze Stron Traktat zawierających pobieranie według własnego zdania umiarkowanej opłaty za wygotowanie legitymacji.

Dla zapobieżenia omyłkom i fałszowaniu karty dla Niemiec i monarchii austriacko-węgierskiej, które mają być jednakowe, różnić się powinny formatem i barwą od kart paszportowych, w każdym roku powinny być innej barwy, takiego formatu, aby można było wygodnie nosić je w kieszeni.

Przemysłowcy opatrzeni kartą przemysłowo-legitymacyjną (przemysłowcy podróżujący) mogą wozić z sobą tylko próbki towarów a nie towary. Na rachunek innych przemysłowców, nie wymienionych w karcie, nie wolno im zawierać umów ani w tychże pośredniczyć. Starać się o zamówienia i zakupywać towary wolno im tylko na objazdach. Nadto zachowywać mają przepisy w każdym państwie obowiązujące.

Karty przemysłowo-legitymacyjne w formie dotychczas w myśl umowy używanej, mają być używane aż do końca 1881 roku; aż do tego czasu karty te jak dotąd będą uprawniały podróżujących do powiezienia towarów zakupionych do miejsca przeznaczenia. Natomiast od dnia 1 stycznia 1882 uchyla się prawo brania z sobą towarów zakupionych.

Do artykułu 20go Traktatu.

Znaki towarów i ich opakowania, fabryczne i handlowe, jakoteż próbki i wzorki, nad którymi obywatele niemieccy chcą uzyskać opiekę w monarchii austriacko-węgierskiej, złożyć należy tak w izbie handlowej wiedeńskiej jak i w budapesztańskiej.

Ponieważ w państwie niemieckiem, stosownie do ustaw tamże obowiązujących, nadanie jakiegokolwiek patentu ogłoszone być musi urzędownie, postanawia się, że jeżeli obywatel państwa niemieckiego, na przedmiot tamże patentowany, otrzyma przywilej także w monarchii austriacko-węgierskiej, ustawowe ogłoszenie drukiem w Niemczech opisania odnośnego patentu i rysunku nie ma stanowić prawnego powodu nieważności przeciwko istnieniu prawnemu podobnego przywileju austriackiego i węgierskiego, o ile prośba warunkom ustawy odpowiadająca o jego udzielenie podana została do Władzy właściwej w okresie trzechmiesięcznym, licząc od dnia powyższego ogłoszenia, który to dzień wymieniony będzie w drukowanych egzemplarzach patentów niemieckich.

Do artykułów 21go i 22go Traktatu.

Przez konsulów rozumieją się wszyscy funckyonaryusze, którym sprawy konsulowskie są powierzone. Każda ze Stron Traktat zawierających, której obywatom konsul drugiej Strony stosownie do artykułu 22 uzyczył pomocy i opieki, obowiązana jest wynagrodzić wydatki i koszta stąd powstałe według takich samych zasad, jakich trzymałaby się Strona, która konsula ustanowiła, względem swoich własnych obywateli.

Do artykułu 23go Traktatu.

Zgodzono się, że do urzędów cławych, co do których Strony Traktat zawierające przyznały sobie nawzajem prawo wysyłania urzędników w celu wzmiękowanym w ustępie 1 artykułu 23go nie mają należeć Władze cławie kierujące (w monarchii austriacko-węgierskiej: dyrekcyje skarbowe krajowe i dyrekcyje skarbowe, w Niemczech: dyrekcyje cławie), lecz że przez te urzędy rozumieją się tylko Władze powiatowe (w monarchii austriacko-węgierskiej: dyrekcyje skarbowe powiatowe, inspektorowie skarbowi, w Niemczech: urzędy główne, z miejscowościami Władzami cławemi im podległemi).

Również zgodzono się, że wprawdzie każdemu Rządowi ma być zostawiony wybór urzędów cławych drugiego okręgu cławego, do których chciałby wysyłać urzędników w celach Traktatem określonych, że jednak potrzeba, aby Rząd interesowany był zawsze naprzód uwiadomiony, co za urzędnik i do którego urzędu cławego ma być wysłany.

Do artykułu 27go Traktatu.

Pełnomocnicy zgodzili się, że protokół niniejszy ma być razem z Traktatem przedstawiony wysokim Stronom Traktat zawierającym i że wszystkie oświadczenia i układy w nim zawarte, jeżeli Traktat będzie ratyfikowany, mają być uważane za zatwierdzone bez osobnej formalnej ratyfikacji.

Poczem Protokół niniejszy wygotowano w dwóch egzemplarzach.

Berlin, dnia 23 maja 1881.

(L. S.) **Hrabia A. Wolkenstein** r. w.

(L. S.) **Karol Henryk Bötticher** r. w.

Załączka C.**W z ó r.**

N. N., który ze swemi wyrobami (płodami) zamierza udawać się na targi i jarmarki w (monarchyi austryacko-węgierskiej, państwie niemieckiem), otrzymuje do wylegitymowania się przed właściwemi Władzami, niniejsze świadectwo, jako mieszka w N. i ma opłacać ustawowe podatki i należytości swemu zatrudnieniu odpowiednie.

Świadectwo niniejsze jest ważne na miesięcy.

(Miejsce, data, podpis i pieczęć Władzy wydającej świadectwo.)

Opis osoby i podpis przemysłowca.

Załączka D.

Wzór.

Karta przemysłowo-legitymacyjna

dla

kupców podróżujących.

Na rok 18 . . .

L. karty . . .

Ważna w monarchii austriacko-węgierskiej, w państwie niemieckim i Luksemburgu.

Właściciel:

(Imię i nazwisko)

(Nazwa miejsca), dnia 18 . . .

(Władza)

Podpis.

Poświadczam się niniejszym, że właściciel karty niniejszej posiada { (rodzaj fabryki lub handlu) w pod firmą
 jest { agentem podróżującym firmy w która posiada tam (rodzaj fabryki lub handlu).
 Nadto, ponieważ właściciel zamierza starać się o zamówienia towarów i zakupywać towary na rachunek tej firmy jakoteż następuje (rodzaj fabryki i handlu) w
 poświadczam się, że za wykonywanie przemysłu rzecznego w kraju tutejszym podatki prawnie istniejące mają być opłacone.

Opis osoby właściciela.

Wiek: Wzrost: Włosy:

Znaki szczegółowe:

Podpis:

Uwaga. Z wierszy podwójkowych zapisać należy w formularzu, w którym powinno być miejsce do tego odpowiednie, górnym lub dolnym, stosownie do okoliczności zachodzącego przypadku.

Przestroga.

Właściciel tej karty ma prawo starać się o zamówienia towarów i zakupywać towary wyłącznie na objazdach i wyłącznie na rachunek przerzeczon firm. Wolno mu wozić z sobą tylko próbki towarów, ale nie towary. Nadto zachowywać ma przepisy w każdym państwie obowiązujące.

Powyższy Traktat handlowy razem z Protokołem końcowym i Załączkami, przez obie Izby Rady państwa zatwierdzony, ogłasza się niniejszym.

Wiedeń, dnia 29 czerwca 1881.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

Pino r. w.

65.

Ustawa z dnia 16 czerwca 1881,

upoważniająca Rząd do utrzymania w mocy obowiązujących obecnie przepisów o obrocie towarów uszlachetnionych ze Związkiem całowym niemieckim najdłużej aż do dnia 31 grudnia 1881.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, ażeby obowiązujące obecnie przepisy o obrocie towarów uszlachetnionych ze Związkiem całowym niemieckim utrzymał w mocy najdłużej aż do 31 grudnia 1881.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabiera mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, polecam całemu ministerstwu.

Schönbrunn, dnia 16 czerwca 1881.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Ziemiałkowski r. w.

Falkenhayn r. w.

Pražák r. w.

Conrad r. w.

Welsersheimb r. w.

Dunajewski r. w.

Pino r. w.

66.

Rozporządzenie całego ministerstwa z d. 28 czerwca 1881,

którem na zasadzie ustawy z dnia 16 czerwca 1881 (Dz. u. p. Nr. 63) i w porozumieniu z Rządem krajów korony węgierskiej obowiązujące obecnie przepisy o obrocie towarów uszlachetnionych ze Związkiem całowym niemieckim utrzymują się w mocy aż do 31 grudnia 1881 włącznie.

§. 1.

Obowiązujące obecnie przepisy o obrocie towarów uszlachetnionych ze Związkiem całowym niemieckim stosowane być mają nadal do towarów, które aż do dnia 31 grudnia 1881 włącznie będą do obrabienia wywiezione i w przepisnym terminie powrócą.

§. 2.

Jednocześnie ku wykonaniu tej zasady ministerstwa skarbu i handlu wydają ponownie oweż przepisy.

Wiedeń, dnia 28 czerwca 1881.

Taaffe r. w.

Ziemiałkowski r. w.

Falkenhayn r. w.

Pražák r. w.

Conrad r. w.

Welsersheimb r. w.

Dunajewski r. w.

Pino r. w.

67.

Rozporządzenie ministerstw skarbu i handlu z dnia 28 czerwca 1881,

którem na zasadzie ustawy z dnia 16 czerwca 1881 i w porozumieniu z Rządem krajów korony węgierskiej ponawiają się przepisy, tyczące się obrotu towarów uszlachetnionych z okresem głównym niemieckim aż do dnia 31 grudnia 1881 włącznie.

§. 1.

Tkaniny wyrobu krajowego, które aż do 31 grudnia 1881 włącznie będą wywożone do druczkowania, barwienia lub bielenia i po zadrucezkowaniu, zabarwieniu lub wybieleniu przywiezione będą napowrót w przepisany czasie, wracając do kraju, podlegają celi podług wagi w stanie uszlachetnionym a mianowicie:

- a) tkaniny druczkowane lub barwione w kwocie 14 zł. w złocie od 100 kilo;
- b) tkaniny bielone w kwocie 4 zł. w złocie od 100 kilo.

§. 2.

Od opłat wchodowych za powrotem wolne będą nadal o ile wywóz do uszlachetnienia nastąpi aż do 31 grudnia 1881 włącznie a powrót w ciągu przepisanej terminu:

- a) tkaniny wyrobu krajowego wywożone w celu obrobienia ich w inny sposób niż to w §. 1 jest wyrażone i po obrobieniu przywożone napowrót;
- b) przedze wyrobu krajowego wywożone do prania, bielenia, barwienia, druczkowania, przetykania i wyszycia, i przywożone napowrót po skończeniu tej roboty; podobnież przedziwo (razem z potrzebnymi dodatkami) do wyrobu koronek i towarów pasamonniczych;
- c) przedmioty wszelkiego rodzaju wywożone do naprawy i potem przywożone napowrót;
- d) wszelkie inne towary i przedmioty wyrobu krajowego, wywożone do okręgu pogranicznego dla obrobienia i nie zmieniwszy istotnych własności i zwykłej nazwy handlowej, przywożone napowrót.

Według zasad dla obrotu towarów uszlachetnionych nie wolno przewozić przedze do przetykania a zarazem do zabarwienia i zadrucezkowania tkaniny z niej wyrobionej, tudzież pilśni.

§. 3.

Towary przywożone napowrót doznawać będą ulg powyższych pod warunkiem

- a) zaważania tożsamości towarów wywiezionych i przywiezionych napowrót;
- b) udowodnienia wtedy, gdy się towar do obrobienia wywozi, że jest on pochodzenia krajowego.
- c) uzyskania od właściwej Władzy głównej pozwolenia do obrotu z ulgą w opłatach.

Warunki
uzyskania ulg.

Od dwóch ostatnich warunków uwolnione są przedmioty wywożone do naprawy a potem napowrót przywożone, tudzież rzemieślnicy i wyrobnicy zamieszkali w okręgu pogranicznym, którzy zwykły swój materiał do wyrobu (także przedze), jakoteż narządzia swoje przenoszą przez granicę do swojej siedziby dla pracowania w domu a po przetworzeniu odnoszą napowrót, o ile się dostatecznie wylegitymują lub są w miejscu znani a ze względu na ilość mate-

ryalu, jakoteż na znane stosunki obrotowe nic ulega wątpliwości, że chodzi tu jedynie o wyrób ręcodzielniczy domowy, a bynajmniej nie o obrót fabryczny.

Gdzie znajdują się pośrednicy, trudniący się obdzieleniem wyrobników robotą, tudzież dowozem i wywozem posyłek ściągających się do tejże, postępować należy względem nich tak samo, jak względem wyrobników.

§. 4.

Przez przedze i tkaniny wyrobu krajowego rozumieć się będzie przedze uprzedzone i tkaniny utkane w okręgu cłowym austriacko-węgierskim, tudzież przedze i tkaniny, które wprawdzie były sprowadzone z zagranicy w stanie surowym, lecz w okręgu cłowym austriacko-węgierskim zostały wybielone, zabarwione lub zadruczkowane w celu oddania ich dalszemu obrobieniu po za obrębem tegoż.

Co do wszelkich innych towarów i przedmiotów, wzmiankowanych w §. 2 lit. d), przyznawać im należy pochodzenie krajowe wtedy, gdy będzie udowodnione, że praca do zrobienia ich potrzebna, odbyła się po największej części w kraju.

Do udowodnienia pochodzenia krajowego służy w każdym przypadku poświadczanie wyrobcy krajowego, podające liczbę bieżącą i stronę książki przemysłowej do obrotu towarów uszlachetnionych (§. 6), która tenże ma utrzymywać; oprócz tego do każdej sztuki tkaniny przymocowana być ma cecha fabrykanta.

Towarów, których pochodzenie krajowe nie jest w powyższy sposób udowodnione, nie należy przypuszczać do obrotu towarów uszlachetnionych.

§. 5.

Przemysłowcom, co do rzetelności, których nie zachodzi uzasadniona wątpliwość, wydawać ma właściwa Władza cłowa na czas aż do 31 grudnia 1881 pozwolenie do wywozu ich własnych wyrobów, fabryczne lub przez wyrobników zdziałanych (§. 4), zapewniając im ulgi w clach, gdy towar wracać będzie uszlachetniony.

W prośbie o udzielenie pozwolenia wyszczególnić należy towar uszlachetnić się mający podług zwykłej nazwy handlowej, dalej fabrykę proszającego, w której będzie wyrabiany, rodzaj i miejsce uszlachetnienia, jakoteż komorę lub komory (§. 8), które towar ekspedyjować mają, gdy wchodzi za granicę i gdy powraca.

Jeżeli do przywiezienia napowrót towaru uszlachetnionego potrzebny jest termin dłuższy od ustanowionego w §. 7, potrzebę tę wyjaśnić należy w prośbie ze względu na rodzaj uszlachetnienia i czas do przewiezienia nieodzowny.

Do wydania pozwolenia właściwa jest Władza cłowa (§. 16) tego okręgu urzedowego, w którym leży fabryka proszającego o pozwolenie, wyrabiająca towar uszlachetnić się mający.

Jeżeli niezachwiany byt fabryki proszającego o pozwolenie jest znany lub zostanie udowodniony i jeżeli nie zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego rzetelności, Władza cłowa wydać ma natychmiast pozwolenie podług załączonego wzoru, wyznaczyc termin dłuższy, stosownie do §. 7, przesyłając jednocześnie odpisy komorze lub komorom, przez które towar uszlachetniać się mający ma być wywozony i po obrobieniu przywozony. W każdym razie wydać należy proszacemu rezolucją najpóźniej w ciągu dni 14. Więcej pozwoleń uzyskać może fabrykant tylko w tym razie, jeżeli towary uszlachetniać się mające wyrabia w kilku fabrykach, podlegających rozmaitym Władzom cłowym.

Pozwolenia dotąd wydane do obrotu towarów uszlachetnionych służyc będą aż do dnia 31 grudnia 1881 i nie potrzeba podawać o to na nowo.

Pozwolenia wydane podług przepisów, cofnięte być mogą z powodu udowodnionej defraudacyi lub kilkakrotnego znacznego zaniedbania przepisów kontrolnych, mianowicie zaś, gdyby korzystano z ulg ścielowych dla przewożenia towarów nie krajowego pochodzenia, albo też, gdyby fabrykant nie utrzymywał książek przemysłowych dla obrotu towarów uszlachetnionych, lub gdyby obrót ten nie był w nich dostatecznie wykazany. Wszakże cofnięcie pozwolenia nie działa wstecz na towary wywiezione już pod kontrolą przepisaną.

Jeżeli pozwolenie cofnięte zostało z powodu defraudacyi, odwołanie się nie ma skutku odwłocznego, w innym razie tylko o tyle, o ile cło taryfowe jest zabezpieczone.

§. 6.

Przemysłowcy, którzy otrzymali pozwolenie do obrotu towarów uszlachetnionych, podlegają dozorowi właściwej Władzy ścielowej, i w tym celu obowiązani są zdawać liczbę ze swego przemysłu, mianowicie co do nabywania, pochodzenia i ocenia towarów, jakież, oprócz zwykłych książek przemysłowych, utrzymywać w związku z niemi osobne książki do obrotu towarów uszlachetnionych, które właściwej Władzy ścielowej i jej wydelegowanym czynnikom pozwalać powinny każdego czasu przeglądać.

Dozór urzędowy.

W książkach tych zapisywać należy pod liczbami ścielacemi towary przeznaczone do uszlachetnienia, t. j. ich rodzaj, ilość i wagę, co do tkanin zaś także ilość sztuki i wymiar w metrach, z przydaniem daty wysłania za granice.

Władza ścielowa badać ma w stosownych odstępach czasu, czy książki ściągające się do obrotu towarów uszlachetnionych, zgadzają się z nadesłanymi przez komory poświadczaniem co do pochodzenia krajowego (§. 12) towaru, do uszlachetnienia wywiezionego i czy rozmiary obrotu fabryki odpowiadają rozmiarom jej urządzeń.

§. 7.

Termin przywiezienia napowrót towarów wywiezionych dla uszlachetnienia, jeżeli się ma korzystać z ulgi w ścielach, wynosi trzy miesiące od dnia ekspedycji wychodowej. Gdyby jednak termin ten ze względu na rodzaj uszlachetnienia i czas do przewiezienia potrzebny, był za krótki, właściwa Władza ścielowa, wydając pozwolenie, wyznaczyć może z góry dla wszystkich posyłek, termin najwiecej sześciomiesieczny, a nawet wyjątkowo, termin już wyznaczony przedłużyć później do każdego z osobna przypadku. Jeżeli towar przywieziony zostanie napowrót po terminie wyznaczonym, interesowany traci prawo do zapewnionej ulgi w ścielach.

Terminy do przywiezienia napowrót towaru uszlachetnionego.

§. 8.

Towary i przedmioty wyprowadzane i wprowadzane napowrót, ekspedyować powinny zwyczajnie te same komory, znajdujące się czy to na granicy, czy w glebi kraju. Tylko w tych przypadkach, gdyby z powodu położenia geograficznego siedliska przemysłu, w którym uszlachetnienie ma nastąpić i ze względu na ostateczne miejsce przeznaczenia towaru uszlachetnionego, tenże, wracając na komorę, która go ekspedyowała do wychodu, byłby narażony na wielkie kolowanie, właściwa Władza ścielowa przystać może na wniosek proszącego o pozwolenie, aby towar powracał nie na te komory, która ekspedyowała go do wychodu.

Komory do przywiezienia napowrót.

Prosić o to należy przed wywiezieniem za granicę towaru uszlachetnić się mającego, wyjątkowo uczynić to można i później, byleby prośba podana i uzasadniona została na cztery tygodnie przed powrotem towaru.

Atoli częściowe posyłki towaru uszlachetnionego przywozić należy napowrót zawsze tylko przez tę samą komorę.

§. 9.

Znak tożsamości.

Tożsamość przedz i tkanin do uszlachetnienia, jakoteż wszelkich innych przedmiotów do obrobienia wywozonych i napowrót przywozonych, zawarować należy zawsze w sposób niezawodny, głównie gdy się towar wywozi. Stałe znaki tożsamości postanawiać ma komora ile możliwości z uwzględnieniem wniosków strony.

Wnioski stron, które oczywiście nie warują tożsamości, należy odrzucić.

Do tkanin wywozonych dla uszlachetnienia, używać należy cech barwnych wyciskanych lub plomb, stosownie do oznajmionego sposobu postępowania.

Cecha barwna do oznaczania tożsamości, wycięnięta być ma cęcionkami i cyframi ruchomemi i wyrażać powinna komorę ekspedyjającą, miesiąc ekspedycyi i liczbę rejestru. Wybierać należy takie barwy, aby przetworzenie nie zniszczyło cęchy.

Tkaniny oznaczać należy po obu końcach sztuk, a jeżeli mają być dzielone, we wszystkich miejscowościach podziału, które naprzód oznajmić należy.

Nie wolno dzielić na więcej niż cztery części.

Przedze, przeznaczone do prania, bielenia, barwienia, druczkowania i przetykania, tudzież do innych obrobień, zaopatrywać należy zwyczajnie w plomby lub pieczęci. W przypadkach, w których dotychczas nie kładziono plomb dla kontrolowania tożsamości, Władza cłowa pozwalać może, aby tożsamość zauważana była waga przedzy i zostawionemi próbami.

Tak samo postępować należy z przedziwami (przedza, nici, gerl, chenille) do wyrobu koronek, guzików nicianych z nici i obrączek metalowych, tudzież innemi wyrobami pasamonniczemi.

Przedmioty do naprawy lub innego obrobienia oznaczać należy zwyczajnie za pomocą odcisków pieczęci, plomb na przewleczonych sznurkach lub w inny sposób odpowiedni.

Wyrób rękozielniczy odzieży z tkanin na własny użytek mieszkańców pogranicza nie jest wyłączony od obrotu towarów uszlachetnionych, pomimo iż przedmiot wywieziony zmienia postać, jeżeli komory będą mogły zaprowadzić dostateczną kontrolę i przekonywać się o tożsamości towaru napowrót przywiezionego, na przykład za pomocą próbek lub opisania przedmiotu wywiezionego do przerobienia.

§. 10.

Kto chce korzystać z ulgi w cłach, według prawideł obrotu towarów uszlachetnionych, obowiązany jest oznajmić je i poddać rewizji na właściwych komorach, gdy je wywozi i napowrót przywozi z odwołaniem się do pozwolenia.

§. 11.

Oznajmiać należy wywóz za pomocą deklaracji spisanej w dwóch egzemplarzach jednobrzmiących, podającej:

1. Ilość (sztuk, gdy się wywozi tkaniny) i rodzaj, jakież wągę czystą towaru obrobić się mającego (tkanin, przedz i innych przedmiotów), wymienionego podług nazwy taryfowej i zwykłej handlowej;
2. fabrykę, w której wyrobiono towar przetworzyć się mający, ilość świadectw pochodzenia krajowego (§. 4), które jednocześnie przedstawić należy i cechę fabryczną tkanin;
3. rodzaj i miejsce uszlachetnienia;
4. komorę, przez którą przedmiot ma być wywieziony;
5. pozwolony termin do przywiezienia napowrót (§. 7);
6. wniosek, tyczący się oznaczenia urzędowego do zawałowania tożsamości (§. 9);
7. komorę, przez którą towar obrobiony ma być przywieziony napowrót z ulgą w cle (§. 5).

Towarów z rozmaitych fabryk krajowych nie wolno mieszać w jednym oznajmieniu.

§. 12.

Na zasadzie deklaracji przełożony urzędu zarządzi ekspedycję wychodową.

Gdy obrót towarów uszlachetnionych odbywa się tylko na zasadzie szczególnego pozwolenia, natenczas po zrewidowaniu przedmiotu sprawdzić należy, czy deklaracja i towar zgadzają się z treścią pozwolenia.

Następnie sprawdzić należy pochodzenie krajowe towaru, stosownie do §fu 4go.

Komora zachowywać ma świadectwa pochodzenia krajowego towarów do obrobienia wywożonych, dopisawszy na nich rodzaj, ilość i wagę wywiezionego towaru, ilość sztuk, jeżeli to są tkaniny i odsyłać je co dwie razy tej Władzy elowej, która wydała pozwolenie i stosownie do §fu 6go sprawować ma nadzór nad obrotem przemysłowym wywożącego producenta krajowego.

Nadto potwierdzić należy dokładność deklaracji i zarządzić urzędowe zawałowanie tożsamości podług przepisu §fu 9go.

Deklarację tkanin opatrzyć należy odciskiem cechy tożsamości.

Po zapakowaniu, uskutecznionem pod dozorem urzędowym, zapisać należy w egzemplarzach deklaracji wagę ryczałtową każdej paki, tudzież znak jej, ilość sztuk i wagę czystą znajdujących się w pacie tkanin lub innych towarów, z wyrażeniem zamknięcia urzędowego. Jeden egzemplarz deklaracji (wywód) doręczony będzie interesowanemu; drugi, jeżeli przedmiot wracać ma na tę samą komorę, zatrzyma komora ekspedyjająca, w przeciwnym zaś razie, taż komora ekspedyjająca prześle go owej komorze, na którą, stosownie do uzyskanego pozwolenia (§§. 5 i 8), obrobiony towar ma być napowrót przywieziony.

W tym ostatnim przypadku zostawić należy na komorze odpis deklaracji jako załączkę do rejestru.

We względzie utrzymywania rejestru i dalszych urzędowych dowodów co do towarów wyekspedybowanych, zatrzymuje się postępowanie istniejące.

Ekspedyując do wychodu tkaniny, które mają być uszlachetnione, komora sprawdzić winna w sposób niezawodny rodzaj tkaniny, mianowicie czy jest surowa, bielona, barwiona lub druezkowana i zapisać to w obu egzemplarzach deklaracyi.

§. 13.

Dla wprowadzenia napowrót, z ulgą w clach, obrobionego towaru, oznajmiego potrzeba na podstawie wywodu wygotowanego, gdy był ekspedybowany do wychodu.

Mieszanie towarów, należących do rozmaitych wywodów, miejsca mieć nie może. Natomiast wolno przywozić napowrót towary, objęte jednym wywodem częściowo, w którym to razie potrzeba tylko uskuteczniać odpowiednie odpisanie w wywodzie.

Przed ekspedycją celniczą zważyć należy całą posyłkę dla sprawdzenia wagi czystej i przekonać się o tożsamości towaru przez zbadanie oznaczeń wszystkich sztuk.

Jeżeli towar okaże się nie tym samym, nie należy poddawać go postępowaniu, zapewniającemu ulgi w clach.

§. 14.

Różnice na wadze przedz i tkanin, dostawionych po obrobieniu w celu wyekspedybowania ich do powrotu, nie będą pociągały za sobą poboru opłaty, jeżeli ilość sztuk jest ta sama i jeżeli na obu końcach każdej sztuki znajdować się będą znaki tożsamości. Od tkanin posłanych do pohaftowania, do których materyał potrzebny był dodatkowy, nie pobiera się opłat przy ekspedycji do powrotu, jeżeli waga tkaniny pohaftowanej nie przewyższa wagi tkaniny nie pohaftowanej i dodanego materyalu do haftowania. Jeżeli potrzebnego materyalu dostarczył ten, kto haftował, natenczas za powrotem tkaniny pohaftowanej pobierać należy od nadwyżki w wadze, powstałej przez pohaftowanie, opłatę wchodową podług pozycji taryfy, odnoszącej się do materyalu, którym haftowano.

Gdy różnice na wadze są pomniejsze, opłata nie powinna być pobierana, gdy zaś ma być pobierana, obliczać ją należy podług istniejącej taryfy cłowej.

§. 15.

Co do innych towarów, w §. 14 nie wymienionych, różnice na wadze, które powstały w skutek naprawy lub uszlachetnienia towaru, brać należy w rachubę w ten sposób, że gdy różnice te są pomniejsze, nie mają podlegać opłacie, znacznie zaś tylko podług pozycji taryfy, ściągającej się do materyalu, użytego do naprawy lub uszlachetnienia, zawsze jednak pod warunkiem, aby naprawione czyli też odnowione części przedmiotu, wywiezionego do naprawy, przywożone były razem z przedmiotem głównym, do którego należą.

§. 16.

Do wydawania pozwoleń, którym podlega utrzymywanie obrotu towarów uszlachetnionych i uwzględniania żądań w związku z tem będących, jakoteż do sprawowania nadzoru urzędowego (§. 6), upoważnione są dyrekcyje skarbowe powiatowe (Inspektorowie skarbowi i graniczni) tego powiatu, w którym znajduje się fabryka (§. 5) starającego się o pozwolenie.

Do załatwienia ekspedycji celniczych w obrocie towarów uszlachetnionych (na podstawie pozwoleń wydanych przez Władzę cłową), upoważnione są te komory, które w ogóle przeznaczone są do pobierania cła wwozowego od towarów w mowie będących.

§. 17.

Przekroczenia przeciwko przepisom niniejszym pociągają za sobą oprócz zastrzeżonej odnośnie do tego przypadku utraty pozwolenia (§. 5), postępowanie przepisane ustawami karnemi powszechnemi lub cłowemi.

Przekroczenia
karny.

§. 18.

Co się tyczy uszlachetniania w okręgu cłowym austriacko-węgierskim, jakież co się tyczy formalności i kontroli w drobnym obrocie pogranicznym rzemieślników, wyrobników itp. w §. 3 wzmiankowanym, trzymać się należy przepisów obecnie obowiązujących.

Dunajewski r. w.

Pino r. w.

